HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

HELEN
DICKSONOVÁ

Hraběnka z Karibiku

Helen Dicksonová

HRABĚNKA Z KARIBIKU

Překlad

Tereza Wongová

Milá čtenářko,

únor je nejkratší měsíc v roce, ale přesto věřím, že si najdete spoustu času na přečtení dalších historických romancí, které jsem pro Vás připravil. Zima sice ještě kraluje a do jarního slunovratu uplyne ještě spousta vody, ale první teplé sluneční paprsky už pomalu klepou na dveře. Taky se na jaro a probuzení přírody těšíte tak jako já?

Na tento zimní měsíc jsem pro Vás připravil příběh mladé Rosy, která se vrací do Anglie, aby se z ní stala Hraběnka z Karibiku. *Napsala ho pro Vás Anne Herriesová, kterou věrné čtenářky jistě velmi dobře znají, neboť v češtině od ní vyšlo již třicet sedm romancí. Kniha* Guvernantkou v Paříži *od Amandy McCabeové je pokračováním z čtyřdílné minisérie Debutantky v Paříži. Věřím, že obě historické romance se Vám budou líbit a zpříjemní Vám dlouhé zimní večery.*

S láskou
Váš Harlequin

Helen Dicksonová

HRABĚNKA Z KARIBIKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Vow for an Heiress

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Tereza Wongová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Helen Dickson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-5397-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5398-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5399-4 (PDF)

PROLOG

Rok 1816

Věže a kupole paláce Rajinda v knížecím státě na severu Indie odrážely zlaté paprsky zapadajícího slunce. Nad obzorem záře postupně přecházela v růžovou a purpurovou. Byl to velkolepý pohled, který William obdivoval již od dětství. Jeho srdce zachvátil hluboký trpký žal. Brzy měl tuto nádhernou zemi, své rodiště, svůj domov, navždy opustit.

Poté, co se vyznamenal jako důstojník ve službách Východoindické společnosti a díky své ctižádosti a schopnostem byl povýšen na plukovníka, obdržel zprávu o smrti svého bratrance. Vázán povinností vůči rodině se své hodnosti vzdal, aby se namísto toho odstěhoval do Anglie a zaujal místo šestého hraběte z Ashurstu. Pro Williama to byla neradostná vidina. Jeho srdce a duše patřily Indii. Žít jako člen anglické aristokracie ho vůbec nelákalo.

Po dlouhá léta strávená se svým plukem byl poháněn touhou po dobrodružství a vzrušení z boje, třebaže vzpomínky na bitevní pole a ztracené přátele v jeho duši zanechaly šrámy.

Prošel obrovskou hlavní branou paláce, která byla dostatečně široká na to, aby jí prošli bok po boku

dva sloni a armáda. Protože byl v paláci dobře znám, mohl po libosti vcházet a vycházet, aniž by ho kdokoliv zadržel. Mramorová nádhera bohatě zdobeného královského sídla s ovocnými sady a háji obehnanými hrubými vroubkovanými zdmi na něj vždy znovu zapůsobila svou velkolepostí. Vydal se pod vysokými podloubími a přes provoněná nádvoří plná soch, a pokračoval skrze mramorové pavilony na místo, kam chladný vánek přinášel vůni ovocných zahrad za filigránským mřížovím. Větve mangovníků zdobili pestrobarevní papoušci a hlasitě se hašteřící opice.

Williamův otec, který sloužil jako chirurg pro Východoindickou společnost, byl povolán do paláce starého rádži – otce současného rádži –, aby vyléčil jeho nejmladšího syna Tipua, který spadl z koně a byl téměř udupán k smrti. Lékařské umění Williamova otce chlapci zachránilo život, třebaže po úrazu zůstal trvale postižený. Rádža byl Williamovu otci vděčný a William s rádžovým nejmladším synem trávil mnoho času.

William sledoval, jak se ze stínů zhmotňuje postava. Byl to jeho přítel Tipu Chandra, oblečený v hedvábí zdobeném třpytivými drahokamy. Byl malý a slabý, avšak s pronikavým ostražitým pohledem. Tipu byl bystrý a vynalézavý, inteligentní vznešený muž, jehož chuť do života podlomil nešťastný úraz. Přestože mu bylo teprve šestadvacet let, kráčel k Williamovi krokem křehkého starce. Zraněnou nohu táhl za sebou. Mezi Tipuem a Williamem bylo blízké přátelství jako mezi rodnými bratry, a také vysoká míra vzájemného respektu. Oba muži se objali.

„Williame, můj drahý příteli. Jsem tak rád, že jsi přišel. Pochopil jsem, že máš odjet do Anglie."

„Je tomu tak. Obdržel jsem zprávu o smrti svého bratrance. Jako jeho dědic se musím odebrat do Anglie a převzít starost o panství, které je v současné chvíli v žalostném stavu. Podle bratrancova právního zástupce je panství prakticky v úpadku. Nyní chápeš, proč musím Indii tak spěšně opustit."

„Je mi jasné, můj milý příteli, že budeš odjíždět s těžkým srdcem. Vím, že Indii považuješ za svůj domov."

„Je to přesně tak, jak říkáš, Tipu. Bez rozloučení s tebou bych však odjet nemohl."

„Nezapomeneš na mě, až opustíš Indii?"

„To se nikdy nestane."

„To je dobře. Velmi ses změnil od těch dob, kdy jsi jako chlapec před lety přijel s otcem do paláce a litoval zmrzačené dítě."

„Nikdy jsem tě nelitoval, Tipu. Ty to víš."

„Ano, a já jsem ti za to vděčný. Vždy jsem se těšil na tvé návštěvy a vážil jsem si času, který jsme spolu prožili. Málokomu se chtělo trávit čas s mrzákem, ale ty jsi byl jiný."

„Snad si nelichotím, když řeknu, že dokážu proniknout pod povrch. Neviděl jsem na tobě jen tvé postižení, ale skutečného člověka, kterým jsi. Jsi můj celoživotní přítel a budeš mi chybět. Dostal jsem tvoji zprávu. Chtěl jsi mi něco říct, a tak jsem zde. O co jde?"

„Jde o mého synovce, Dhanua. Mám pro tebe důležitý a poněkud choulostivý úkol. Ve skutečnosti…" odmlčel se a napjatě pohlédl Williamovi do tváře „… je to úkol, který je velmi riskantní. Já ti však věřím. Pokud si s tímto úkolem někdo dokáže poradit, pak jsi to právě ty. Chci, abys vzal Dhanua s sebou do Anglie."

William překvapeně rozevřel oči. „Cože? Proč chceš, abych vzal Dhanua s sebou? Tipu, stalo se něco?“

„Mám obavu o jeho život. Přímo zde v paláci na něj číhá větší nebezpečí než divoká zvířata, která se skrývají v džungli za hradbami. Manželka mého bratra, Anisha, a její bratr Kamal Dhanua nenávidí. Kamal je ctižádostivý. Stojí jen a jen o moc. Je chamtivý a krutý, a jakmile se vypořádá s Dhanuem, pokusí se zbavit i mého bratra. Děti své sestry bude používat jako figurky ve své hře. Jakmile dosáhne svého cíle, bude sedět na svých úspěších jako velký pavouk a spřádat další neblahé plány. Děti své sestry použije jako návnadu na získání dalších zdrojů bohatství. Dělám vše, co je v mých silách, ale nemohu Dhanua hlídat neustále.“

William Kamala Kapoora znal. Rádžův švagr se Tipuovi v průběhu let nemilosrdně vysmíval pro jeho zmrzačení. William si byl také vědom, jak moc Tipu miluje pětiletého syna svého bratra, rádži Rohana. Věděl také, s jakou hlubokou oddaností Tipu miloval Zoyu, Dhanuovu matku. Zoyina ctižádostivá rodina však samozřejmě pro dceru místo zmrzačeného Tipua zvolila zdravého a silného rádžu. Něco v Tipuových očích upoutalo Williamovu pozornost. Od chvíle, kdy Zoya zemřela, se v nich zračil hluboký smutek. Teď tam však bylo ještě něco jiného – kromě smutku tam byl i strach. Strach o Dhanua.

Když Zoya zemřela, rádža si našel novou manželku, Anishu. Anisha byla překrásná. Její pozice na dvoře byla posílena narozením synů-dvojčat. Dvořané se předháněli v lichotkách a podlézání, jen aby se mocné rádžově manželce zavděčili. Jen Tipu byl zdrženlivý. V jejích komnatách bujely intriky a ctižádost.

Anisha byla nevyzpytatelná žena, která se řídila chladným rozumem, nikoliv srdcem. Na rádžova prvního syna nesmírně žárlila. Usilovala o nahrazení Dhanua svým prvorozeným synem a byla pro to ochotna udělat cokoliv.

Rádža byl bohužel do své nové manželky po uši zamilovaný a neviděl, co se děje. Když se narodila dvojčata, jeho prvorozený syn z prvního manželství pro něj najednou pozbyl na důležitosti. Pro svou novou manželku byl ochoten udělat cokoliv. Měla ho v hrsti. Její nenávist k Dhanuovi neznala mezí. Potřebovala upevnit svou pozici, a to bylo možné jedině tak, že rádžova nejstaršího syna odstraní z cesty. Začaly se dít nejrůznější nehody a Tipu dokonce pro chlapce zjednal oficiálního ochutnávače, kdyby se ho Anisha pokusila otrávit.

„Je třeba podniknout kroky k ochraně Dhanua," řekl Tipu. „Stále ho hluboce trápí smrt matky – každý den mu schází. Vezmi ho s sebou – v tajnosti –, dokud pro něj nebude bezpečné se vrátit."

„Ale co jeho otec rádža?"

„Můj bratr je slabý. Udělal by cokoliv, aby potěšil svou ženu. Navzdory mému odporu vůči jeho ženě a dalším neshodám jsme si s bratrem byli vždy blízcí. Domluvil jsem se s ním, že Dhanua nechám z paláce odvézt."

„Ale určitě ne do Anglie."

„Je tak zaslepen svou láskou a tolik podléhá vlivu své ženy, že pochybuji, že si vůbec všimne, že je Dhanu pryč. Až zjistí, co se stalo, vyřídím to s ním."

Rádža ke svému mladšímu bratrovi choval nepopiratelnou náklonnost, William si však nedokázal

představit, jak bude reagovat, až se dozví, že bratr nechal Dhanua odvézt z Indie. „Staráš se o Dhanua lépe než jeho vlastní otec, Tipu. Zoya se měla provdat za tebe."

Tipuovy rty se zachvěly ve smutném úsměvu. „To ne. Zoya byla velmi krásná. Pro mrzáka, jako jsem já, by jí bylo škoda. Jsem šťasten, že jsem jí mohl být alespoň nablízku. Ty jsi můj dobrý přítel, Williame. Pomoz mi, prosím. Bohatá odměna tě nemine."

„Jsme přátelé, Tipu. Odměna není nutná."

„Nikdy ti to nezapomenu, příteli, ani co pro mě udělal tvůj otec. Kdyby se mě neujal, když jsem jako kluk spadl z koně, dnes bych zde již nebyl. Všichni mě už měli za mrtvého. Je lepší žít alespoň jako mrzák než nežít vůbec. Uděláš to tedy pro mě, Williame? Vezmeš Dhanua s sebou?"

„Ano, vezmu."

„Vím, že ho ochráníš."

„Bude-li potřeba, položím za něj život. Ty to víš."

„Nepodceňuj Kamala Kapoora, Williame. Víš, jak moc je krutý, jak je záludný. Vyzná se v jedech a omamných látkách. O našem plánu nikomu neříkej. Pokud se o tom dozví Kapoor, udeří dříve, než stačíte nastoupit na loď."

Williamův výraz byl vážný. „Budu mlčet jako hrob. Nebudu však překvapen, pokud za námi Kamal Kapoor do Anglie přijede nebo si někoho najme, aby odvedl špinavou práci za něj."

„I toho se obávám, Williame. Dávej pozor na sebe i na Dhanua. Oba jste pro mě drazí. Kamal ví, jak dobří jsme přátelé, a nenávidí tě stejně jako Dhanua. Buď opatrný, prosím."

PRVNÍ KAPITOLA

Když William Barrington, nový hrabě z Ashurstu, opustil loď, která do londýnského přístavu právě dorazila z Indie, vydal se s chlapcem a jeho indickou chůvou Mishkou napříč rušným přístavištěm přiléhajícím k doku, kam přijížděly lodě z východní Indie. Vzduch byl těžký pachem konopí a smůly z kýlů lodí a celé přístaviště se hemžilo lidmi. V hluboké vodě byla zakotvena řada silně ozbrojených plavidel ve vlastnictví Východoindické společnosti. Vysoké stožáry a sítě lanoví se kymácely spolu s vlněním hladiny řeky Temže a uhlově šedá voda šplouchala, jak narážela na mohutné dřevěné trupy. Obchody a dílny rozeseté v okruhu jedné míle od centra východoindického doku skladovaly všechny možné druhy exotického zboží z dálného východu, které svou pestrou rozmanitostí jitřilo představivost. Lana a sudy byly vytaženy do výše a nosiči z lodi vynášeli kufry a bedny.

Pětiletý Dhanu jen stěží držel krok s urostlým Williamem, který proto vzal chlapce do náručí. Vysoký, štíhlý voják s tmavými vlnitými vlasy a pletí opálenou do temně olivové barvy jako rodilý Ind budil pozornost všech kolem.

Jeho mysl se soustředila na to, co teď musí v Londýně udělat. Po dlouhém uvažování a mnoha dopisech s právním zástupcem se ukázalo, že jediným řešením, jak splatit dluhy, které po zesnulém bratranci zůstaly, bude svatba s bohatou nevěstou. Tato vyhlídka Williama po nešťastném zasnoubení s Lydií Manneringovou lákala jen pramálo. Lydia byla jedinou dcerou Angličana, který se do Indie vydal stejně jako nespočet dalších vydělávat peníze. Lydia byla okouzlující, vtipná a zábavná a William ji zbožňoval. Věřil, že se mu s Lydií splní všechny jeho touhy a sny a jeho život bude rozzářený láskou, smíchem a dětmi. Lydia byla okouzlená, že je William bratrancem hraběte z Ashurstu. Lákala ji představa života v Londýně mezi smetánkou anglické společnosti. William však i přes své aristokratické kořeny pocházel z chudší větve rodiny. Ne, potlačil myšlenku odjet do Londýna a spojit se se smetánkou společnosti. Neměl žádné obrovské jmění a na titulech mu nezáleželo, zatímco Lydiino prodejné srdce prahlo jen po bohatství a společenském postavení.

Jak jen byl William hloupý, když věřil, že jí na něm záleží. Po návratu z jedné ze svých pracovních cest zdrcený William zjistil, že se Lydia mezitím provdala za jakéhosi důstojníka, který byl mnohem bohatší a urozenější než on.

William byl poslední v dlouhé řadě Barringtonů. Kdyby nezajistil legitimního dědice, rodový titul by zanikl. Trápilo ho to víc, než si kdokoli uvědomoval, a on věděl, že nemůže problém ignorovat. Byl připraven se oženit jen s velkou neochotou, ledaže by se mu podařilo najít ženu, která by mu porodila

děti a nekladla na něj přitom žádné nároky. Zraněný a pobouřený Lydiinou zradou se William jen s obrovským sebezapřením dokázal vyrovnat s tím, co udělala, a jen s velkým úsilím se mu podařilo udržet své pocity pod pokličkou. Slíbil si, že už nikdy nepodlehne nástrahám ženského těla a nedovolí, aby ho omámil pohled svůdných dívčích očí. Jeho srdce se uzavřelo všem ženám.

Ukázalo se, že jeho právník má jednu bohatou klientku, matku zesnulého Jeremiaha Ingrama, který vydělal pohádkové jmění jako pěstitel cukrové třtiny v západní Indii. Měla zájem provdat své dvě vnučky za urozené džentlmeny. Se starší z nich se měl William před odjezdem z Londýna do Berkshiru setkat. To vše se Williamovi honilo hlavou, zatímco kráčel podél řady lodí. Náhle ho přepadl nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje. Nezvolnil krok. Až na sval tepající v jeho sevřené čelisti nic neprozrazovalo, jak je napjatý a jak ostražitě vnímá každý detail v okolí. Jeho pronikavé, světle modré oči pozorovaly veškeré dění kolem, pozorně sledovaly kolemjdoucí a zkoumaly stinné kouty, v nichž by se mohly skrývat temné tváře dvou mužů, kteří ho sledovali z Indie na jiné lodi Východoindické společnosti a představovali smrtelné nebezpečí pro chlapce, kterého měl William chránit.

Když však opouštěl přístaviště, nevšiml si dvou postav, které se vynořily ze stínu. Jedním z mužů byl Kamal Kapoor. Jeho temné oči Williama zlověstně sledovaly.

Rosa Ingramová se rozhlížela z okénka dobře

odpruženého kočáru své babičky a přála si, aby venku nebylo tak ponuře a chladno, navíc s pořádným deštěm. Temné mraky zcela zakrývaly slunce, které jako by se bálo ukázat svou tvář.

Rosa necítila k Anglii žádné pouto. S depresivním počasím a rušným hlavním městem plným davů lidí pro ni byla cizím, nehostinným světem, který byl šedý proti jejímu milovanému domovu na vzdáleném ostrově Antigua, kde vyrůstala spolu se svou o dva roky starší sestrou Clarissou. Před nedávnem pohřbily své milované rodiče. Rosa ztěžka polkla při vzpomínce na smutné události, které předcházely dnešnímu dni a které obě sestry naplňovaly žalem a zoufalstvím.

Podle přání otce se sestry po jeho smrti vydaly do Anglie, kde měly žít ve Fountains Lodge v Berkshiru se svou babičkou, otcovou matkou. Rosa byla se svou komornou Dilys na cestě do Berskshiru od tety Clary a strýce Michaela, kteří žili v Londýně.

Rosina a Clarissina babička byla odhodlána najít pro obě své vnučky vhodné ženichy ještě před svou smrtí, která mohla vzhledem k jejímu chatrnému zdraví přijít každou chvíli. Starou dámu trápily obavy, že zemře dřív, než se jí podaří pro vnučky zajistit spořádaný život. Coby nesmírně bohaté mladé ženy by se totiž mohly stát snadnou kořistí pro nejrůznější podvodníky. Stará paní však věřila, že vzhledem ke kráse a bohatství obou dívek nebude tak obtížné najít nějaké zchudlé šlechtice, kteří je s povděkem pojmou za manželky.

Rosa si však přála, aby mohla alespoň část svého majetku, který zdědila po otci, využít k bohulibějším účelům. Považovala za plýtvání promrhat dědictví

k záchraně panství nějakého zchudlého šlechtice, zatímco je tolik potřebných, kterým by její peníze mohly pomoci. Teta Clara soucítila s trpícími londýnskými sirotky, a proto se věnovala charitativní činnosti. Přesně taková činnost Rosu lákala. Byla pro ni něčím, co bylo užitečné a zároveň uspokojivé. Když však tetě nabídla finanční podporu jejích aktivit, teta odmítla s tím, že Rosa je ještě příliš mladá, než aby se zapojovala do podobných činností. Kromě toho, Rosin otec stanovil jako její poručnici svou matku, Amelii Ingramovou. To ona rozhodovala o tom, co Rosa smí a nesmí.

A tak se Rosa vydala do Berkshiru. Trápila ji situace sestry, která se slzami v očích babičku prosila, aby se nemusela provdat za hraběte z Ashurstu. Netajila se tím, že miluje Andrewa Nicholsona, mladého muže, se kterým se seznámila na Antigue. Na ostrově byl na návštěvě u přátel, a nyní jel navštívit své příbuzné v Anglii. Přijeli na stejné lodi. Jeho domov byl na ostrově Barbados, kde jeho otec stejně jako otec Rosy a Clarissy vlastnil plantáže s cukrovou třtinou. Rodina Nicholsonových byla bohatá a dobře situovaná a na ostrově měla velký vliv. Clarissa babičku prosila, aby se směla za Andrewa provdat, než se vrátí na Barbados, ale babička o tom nechtěla slyšet.

Stará paní věřila, že pro svou starší vnučku v osobě Williama Barringtona, hraběte z Ashurstu, našla dokonalého partnera. Poté, co se vyznamenal jako voják ve službách Východoindické společnosti, se před nedávnem vrátil do Anglie, aby se ujal role hraběte z Ashurstu, dědice rozsáhlého panství

Barrington v hrabství Berkshire. Panství bylo bohužel téměř zruinováno. William Barrington, který byl sám na mizině, potřeboval získat vysoký finanční obnos, aby nemusel veškeré pozemky a dům na náměstí Grosvenor v Londýně prodat. Nový hrabě přistoupil na návrh svého právníka a rozhodl se situaci vyřešit sňatkem s bohatou nevěstou.

Část pozemků rodiny Ingramových sousedila s panstvím Ashurst. Ovdovělá babička Rosy a Clarissy Ingramových se s vnučkami vydala do Londýna, aby Williamovým právníkům nabídla výhodný sňatek mezi hrabětem z Ashurstu a svou starší vnučkou. Spolu s Clarissou se pak vrátila do Berkshiru. Rosa ještě zůstala v Londýně s tetou Clarou, která během jejich návštěvy onemocněla a neteř jí dělala společnost.

Cestovní kočár zabočil do dvora rušného hostince, který sloužil k občerstvení pro řadu cestujících proudících do města a z města. Rosa vydechla úlevou. Cesta byla náročná a únavná a kašel a kýchání její komorné ji jen zhoršovaly. Nebohá dívka nevypadala vůbec dobře. Čím dříve bude v posteli, tím lépe.

„Pojď rychle dovnitř, Dilys," naléhala Rosa, když vystoupily z kočáru. Přetáhla si přes hlavu kapuci cestovního pláště, aby se ochránila před neúprosným deštěm, a snažila se vyhnout hlubokým kalužím, které se na dvoře vytvořily. „Až si dáš něco k jídlu a horký nápoj, budeš se určitě cítit lépe."

Hostinec byl přeplněný různorodou směsicí hlučných cestujících, kteří se všichni snažili ohřát u plamenů praskajícího ohně, než se opět vydají na své cesty. Když kočí viděl, jak je Rosa vyděšená, vyhledal

hostinského, který je uvedl do méně přeplněné místnosti.

Rosa si pro sebe a Dilys našla tichý koutek, zatímco kočí se odebral postarat o koně. Poté, co si svlékla plášť lemovaný kožešinou a odložila čepec, objednala jídlo. Rozhlédla se po místnosti a ostatních hostech. Její pohled spočinul na cizince s dítětem na druhém konci místnosti. Podle hedvábných šatů bylo zřejmé, že jde o Indku. Snažila se přesvědčit chlapce, také Inda, aby něco snědl. Ženě bylo něco okolo třiceti let. Hlavu měla ovázanou purpurovým šálem, který jí z poloviny zakrýval tvář. Působila neklidně. Neustále se rozhlížela po místnosti a co chvíli s obavami pohlédla směrem ke dveřím.

Rosino pozorování bylo přerušeno, když jim přinesli jídlo, všimla si však džentlmena, který vešel do místnosti a k cizince si přisedl. Ostražitým pohledem se začal rozhlížet po místnosti. Krátce a bez přílišného zájmu se jeho pohled setkal s Rosiným, než pokračoval opět dál.

Rosa z něj však nemohla spustit pohled. Odhadovala jeho věk na něco okolo třiceti. Byl vysoký a impozantní – měřil něco přes šest stop a měl štíhlou, atletickou postavu. Jeho pleť měla zlatavě olivový odstín – skoro jako domorodci z jejího rodného ostrova. Vlasy měl uhlově černé a husté, nejvíce ji však zaujaly jeho oči. Byly pronikavé a ledově modré, lemované hustými tmavými řasami a výrazným obočím.

Na rozdíl od své sestry a většiny svých přátel nebyla Rosa žádná romantická duše, přesto měla pocit, že to je ten nejpřitažlivější muž, jakého kdy viděla. Vyzařovala z něj přirozená autorita, síla a moc. Ale

také obavy a jeho zamračená tvář a svraštělé čelo prozrazovaly, že není v nejlepším rozmaru. Její pozornost byla přerušena, když Dilys náhle přepadl záchvat kýchání. Muž na ně vrhl podrážděný pohled, než svou pozornost soustředil zpátky na chlapce.

Když Rosa dojedla, byla připravená pokračovat v cestě a vyšla z hostince. Dilys se omluvila a zamířila na dámské toalety. Dvůr byl plný kočárů a lidí, kteří vystupovali a nastupovali. Nadzvedla si šaty, aby si je nenamočila v kalužích, a razila si cestu skrz hustý dav. Spatřila v něm i ženu s chlapcem, které viděla v hostinci. Zaslechla dusot kopyt a cítila, jak buší do země. Lidé se náhle rozutekli a Rosa spatřila, jak se k nim šílenou rychlostí řítí kočár se čtyřspřežím.

Koutkem oka zachytila pohyb vedle sebe a zdálo se, jako by se z davu napřáhly dvě ruce. Potom viděla malého chlapce, jak se potácí přímo do cesty jedoucímu kočáru. Bez přemýšlení se za chlapcem vrhla, popadla ho a strhla zpět právě včas, než vběhl pádícím koním pod kopyta. Chlapec se rozplakal a žena, která předtím hleděla jiným směrem, se otočila se a vzala ho za ruku.

„Co to děláš? Musíš být opatrnější."

Žena mluvila slabě zpěvavou intonací, která prozrazovala, že není Angličanka.

Tmavé vyděšené oči chlapce byly zalité slzami. „Já, já… někdo mě strčil," vykřikl. „Někdo mě strčil."

Žena úkosem pohlédla na Rosu, která měla zarudlé tváře, a podle toho, že stála vedle chlapce, okamžitě dospěla k závěru, že právě Rosa je tím, kdo

chlapce strčil, aniž by ji napadlo, že ho naopak zachránila před jistou smrtí. Nechápala, k čemu právě došlo, ale pohled, který vrhla na Rosu, byl chladný a obviňující.

Malý, tichý chlapec, kterému teď tekly slzy po tvářích, na ni hleděl a svíral přitom ruku indické ženy. Bylo to nádherné dítě s indickými rysy a vlasy černými jako uhel. Nejvíc ze všeho Rosu uhranuly jeho hluboké černé oči. Byly veliké, umístěné daleko od sebe a lemované lesklými řasami. Žena ho už táhla pryč, Rosa však ještě zaslechla, jak chlapec třesoucím se slabým hláskem říká: „Strašně jsem se bál."

Potom k nim přistoupil muž, kterého Rosa viděla uvnitř hostince, a jemně otřel chlapci slzy. Se skloněnou hlavou naslouchal indické ženě, která mu dle všeho líčila, co se stalo. Mluvili spolu jazykem, kterému Rosa nerozuměla. Po chvíli se opět vztyčil a pohlédl na Rosu očima plnýma vzteku.

Rosa, vedena jakýmsi hluboce zakořeněným ženským instinktem, zatajila při pohledu na urostlého muže dech. V jeho tváři se zračila síla a inteligence. Jeho oči přitahovaly její pohled jako magnet. Byly tak plné života, tak nabité výrazem vědomí svého majitele. Rosa se náhle cítila nesvá a zaražená. Takto zblízka se jeho mužnost zdála ještě silnější. Nebyla vůbec připravena na to, jak se jí náhle zrychlil tep, když se jejich pohledy setkaly. Byl to nesmírně přitažlivý muž s pronikavě modrýma očima a hustými černými vlasy.

„Chlapec je v pořádku."

Muž ji ostře přerušil. „Nikoliv vaší zásluhou."

Jeho slova zněla útočně. Rose se rozhořely tváře

a její štíhlá postava ztuhla a vztyčila se. Zabodla se do muže pohledem. „Prosím?“

Muž jí pohlédl se zlobnou výčitkou přímo do očí. „Chápu, že vaše nedbalost byla zřejmě neúmyslná. Pokud tomu tak je, doporučuji vám, abyste v budoucnu byla opatrnější.“

Jeho soud byl zbytečně strohý. Rosa chápala, že hněv je vyvolán obavou o chlapce, to však neospravedlňovalo jeho hrubost. „Bylo by záhodno, vážený pane, abyste své křivé obvinění vyjádřil mírnějším způsobem a omluvil se.“

Hněv a nepřátelský postoj mladé ženy by za jiných okolností Williama pobavil, a při pohledu do jejích očí barvy zeleného mechu se zářícími zlatými a hnědými odlesky by možná ocenil její štíhlou postavu a krásnou tvář pod hedvábným čepcem s vysokou krempou, nyní mu však šlo pouze o chlapce, a proto se ani neusmál. Její smělý protiútok mu na náladě nepřidal. Jeho rysy potemněly a opovržlivě zdvihl ret, který odhalil řadu rovných bílých zubů.

„Já bych zase řekl, že byste se měla starat sama o své záležitosti.“

„Přesně to dělám. A na základě toho, čeho jsem byla svědkem, bych vám, vážený pane, doporučovala totéž. Možná vám to uniklo, ale hostinský dvůr, kam přijíždí jeden kočár za druhým, není tím nejbezpečnějším místem pro malé dítě.“

Williamovi ztuhla čelist a vrhl na Rosu zlobný pohled. Na tváři měl vražedný výraz a jen s nejvyšším úsilím se ovládl. „Jste velmi výřečná mladá dáma – až příliš výřečná.“

Dlouhou chvíli na ni tvrdě zíral, pak se odvrátil,

Rosa však cítila jeho hněv, i když ustoupil stranou. Z jeho chladného, pohrdavého pohledu jí přeběhl mráz po zádech.

„Obvykle nikoliv," odvětila. Nehodlala se nechat tak hrubě odbýt. Když se otočil a znovu se na ni podíval, hleděla mu do očí s chladnou povýšeností, která prozrazovala, že v ní dřímá hněv stejně silný jako jeho vlastní. „Jsem výřečná pouze v případech, setkám-li se s někým tak nesnesitelným, jako jste vy. Vaše obvinění, že jsem chlapce strčila pod kopyta koní, ať už úmyslně či nikoliv, je nestoudné a nezakládá se na pravdě."

„Chlapcova chůva mi řekla něco jiného."

„Chůva se mýlí. Spustila chlapce na chvíli z očí a někdo z davu ho strčil pod jedoucí kočár. Viděla jsem to na vlastní oči. Právě včas jsem zakročila, abych ho zachránila před jistou smrtí pod kopyty koní. Vidíte tedy, vážený pane, že jste si měl nejprve zjistit, jak to bylo, než jste mě začal obviňovat. Udělal byste lépe, kdybyste hledal skutečného viníka."

Na okamžik ztuhl, než plně pochopil význam jejích slov. „Že ho strčil někdo jiný? Viděla jste, kdo to byl?"

„To ne. Věnovala jsem veškerou pozornost chlapci. Neznám vás, pane, ale někdo se na vás musí velmi zlobit, že dokázal vztáhnout ruku na dítě."

„Možná tomu tak je, ale to je má záležitost. Vy o tom nic nevíte. Nebudete se nic domýšlet. Rozuměla jste?"

Rosa na něj strnule hleděla. Jak se ten muž odvažuje s ní takto hovořit? Jeho neomalenost ji tak zaskočila, že ze sebe stěží dokázala vypravit slovo.

Když konečně promluvila, její hlas byl chladný a ostrý jako úlomek skla. „Vážený pane, jste ten nejnesnesitelnější a nejneomalenější muž, jakého jsem kdy měla tu smůlu potkat. Máte ve zvyku napadat ty, kteří vám prokázali laskavost?“

Williamova zachmuřená tvář viditelně zbledla, ačkoliv se zlobil víc sám na sebe než na ni, protože se zřídkakdy nechal takto unést svými pocity. Pochopil nyní, že se v mladé ženě zmýlil, ale než stačil na její ostrou poznámku zareagovat, otočila se na podpatku a chystala se odejít. Chytil ji za paži, aby ji zastavil, a rychle se rozhlédl po lidech okolo.

„Obvykle nikoliv. Vyzývám vás, abyste se pokusila si vzpomenout. Je to velmi důležité. Neviděla jste náhodou, kdo to byl?“

„Neviděla. Bohužel vám nemohu pomoci.“ Povýšeně zdvihla bradu. „Teď mě, prosím, pusťte.“

William ji okamžitě pustil. „V tom případě je to tedy vše.“

Když si Rosa uvědomila, že je volná, odstoupila. „Máte pravdu. Je to vše. Předpokládám, že omluvit se je zřejmě pod vaši úroveň.“

William na ni nevlídně pohlédl, dobře si vědom, že i ji mohl jedoucí kočár zranit, když zachraňovala chlapce, a že ji pravděpodobně celá událost vyděsila. „Pokud jsem se vás dotkl, pak prosím o prominutí. Nejste zraněna?“

„Jsem v naprostém pořádku. Ne, že by vám bylo co po tom,“ poznamenala, stále příliš rozhněvaná, než aby ji jeho omluva zklidnila. „Přeji vám hezký den, pane.“

Otočila se na podpatku a pospíchala k čekajícímu

kočáru. Ulevilo se jí, když viděla, že Dilys už sedí uvnitř. Neměla tušení, kdo byl ten muž, a třebaže byl přitažlivý, bylo to na něm zřejmě to jediné dobré. Byl neskutečně hrubý. Nepředpokládala, že ho znovu uvidí, a děkovala za to Bohu. Ale jakkoli byl hrubý, jedna věc byla jistá – že na něj Rosa hned tak nezapomene.

Než Rosa nastoupila do kočáru, ohlédla se zpět za cizinkou a uvědomila si, že její roztržitost mohla mít původ ve strachu. Ale ve strachu z čeho? Rosa uvažovala. Když odvrátila pohled od ženy, všimla si jakéhosi muže, který právě mizel v davu. Je to také cizinec, Ind, pomyslela si Rosa, když spatřila jeho snědou tvář a dlouhý plášť, který měl přehozený přes kalhoty západního střihu, obojí černé. Cítila jeho pohled. Byl studený, tak mrazivý, až z toho Rose naskočila husí kůže. Ošklivost jeho výrazu ji překvapila – jeho zamračená tvář byla tak jedovatě nenávistná, že Rosa sebou cukla.

Williama stále sužoval neklid z toho, co se právě stalo. Jeho tvář prozrazovala jen velmi málo z pocitů, které vířily jeho tělem. Jeho pohled byl nečitelný, zatímco mlčky pozoroval dění kolem sebe, ale v žilách mu pumpoval vztek, když uvažoval o nebezpečí, které chlapci hrozilo. Ztuhla mu čelist. Rozčilovaly ho pocity, ve kterých se nevyznal. V době, kdy se měl soustředit na svou novou roli v životě a pokusit se zabránit tomu, aby panství Ashurst muselo být prodáno, zabírala mu veškerý čas ochrana Dhanua. Viděl nebezpečí v každém stínu. Byl si jistý, že ho do Anglie z Indie Kamal Kapoor se svým kumpánem

pronásledovali, byl však přesvědčen, že je v Londýně setřásl. Pokud však byla pravda, co mu řekla ta mladá dáma, pak se mýlil.

Najednou měl pocit, jako by se všechno vymklo kontrole. Slíbil, že Dhanua ochrání, přesto měl dojem, jako by právě vstoupil do své nejhorší noční můry. Pomalu, opatrně se zhluboka nadechl. Nesmí dovolit, aby mu pocity zabránily v jasné úvaze. Jeho inteligence a bystrá mysl, kterou si vypěstoval během mnohaleté vojenské služby, byla jeho nejsilnější stránkou. Pokud má stávající hrozbu překonat a udržet Dhanua v bezpečí, pak musí použít rozum. *Jak se ale bránit proti nepříteli, který není vidět,* přemýšlel, zatímco se rozhlížel po davu.

Navíc ho přepadl pocit viny, když si uvědomil, jak nevychovaně jednal s tou mladou ženou. Její pleť měla zlatou barvu. To ho překvapilo, protože většina anglických žen se pyšnila svou bílou pletí, kterou před sluncem chránily. Zachoval se vůči ní nezdvořile a nedokázal se ani pořádně omluvit. Přepadl ho pocit hanby za neodpustitelné chování. Rozhodl se, že to ještě napraví a vydal se k jejímu kočáru, než k němu však stačil dojít, kočár se rozjel.

Rosa byla napjatá a podrážděná a zbytek cesty přečkala mlčky. Setkání s neznámým mužem a útok na chlapce ji zasáhly víc, než si myslela. *Kdo byl ten muž,* přemýšlela, *a jaký je jeho vztah k té Indce?* Mluvil jejím jazykem, což naznačovalo, že strávil nějaký čas v Indii. Řekla si, že se jí to netýká, a pokusila se na celou příhodu zapomenout a soustředit se na svůj příjezd do Fountains Lodge. Podařilo se jí osvobodit

svou mysl od otázek, na které neznala odpovědi, ale pocity v ní přetrvávaly.

Její myšlenky se obrátily ke Clarisse, která strádala tím, že bude nucena se provdat za hraběte z Ashurstu. Rosa věděla, čím si sestra prochází. Dokázala se vcítit do její duše. Sama ztratila svou lásku, Simona Garfielda. Jeho smrtí však vše nadobro skončilo. Clarissa má ještě šanci. Andrew nezemřel. Rosa zavřela oči, do kterých se jí hrnuly slzy. Byla rozzlobená a rozladěná, z celého srdce toužila milované sestře ulehčit. Věděla, jak Clarissu zničí, pokud bude nucena přistoupit na manželství s hrabětem. Rosa cítila, že musí sestře nějak pomoci, to by se však musela postavit babičce. Amelia Ingramová byla respekt vzbuzující dáma, byla však také nemocná a Rosa si o ni dělala starost od chvíle, kdy se s ní setkala v Londýně. Obávala se, že babička si na sebe vzala příliš velký úkol, když se rozhodla, že obě vnučky provdá.

S povzdechem se opřela hlavou o čalounění a zavřela oči. Nechala svou mysl, aby se vrátila k Antigue a Simonovi. Jejich vztah byl milý a něžný, byli spolu šťastní a rádi se bavili. Jeho slunečný úsměv a tmavě hnědé oči navždy zůstanou v její duši. Jeho náhlá smrt na rybářském výletu byla pro Rosu ranou a myslela si, že se z ní nikdy nezotaví. Bylo nemožné přestat někoho milovat jen proto, že zemřel. Bolest ze ztracené lásky v ní stále přežívala a Rosa věděla, že bude trvat dlouho, než bude schopna říct, že už ji to tolik nebolí.

Když se blížili k Fountains Lodge, kočár se pohyboval vysokou rychlostí, koně rychle klusali klikatými úzkými cestami lemovanými vzrostlými stromy.